Temps Ordinari - Trentè diumenge

Per Administrador el dg., 28/10/2012 - 08:00

Jr 31,7-9
He 5,1-6
Mc 10, 46-52

La història d'Israel El poble d'Israel va viure, al llarg de la seva història, dos experiències de fe ben diferents: L'Èxode, la més important, en camí vers la Terra promesa, un camí ple de dificultats, sí, però on el poble sentia la presència de Déu, a través del núvol i del tabernacle. L'Exili, desterrats entre els imperis de déus pagans, Assíria o Babilònia, sense que sentissin aquesta companyia del seu Déu. L'època més dura. Els profetes els animaven a no perdre l'esperança, com acabem de llegir en Jeremies: *"Proclameu que el Senyor ha salvat el seu poble... perquè jo sóc un pare per a Israel".* Els salms, també, el d'avui i el 134. Però només una "resta" hi seguí creient i confiant... i va restar fidel. **La nostra història** A nosaltres, els creients d'avui, a la nostra Església, ens passa una mica el mateix. Hem passat de l'època de la cristiandat a la societat secular i plural on ens sentim sovint perduts, voltats de falsos déus de tota mena que ens sedueixen i ens enganyen. Ens sentim com el cec Bar-Timeu, protagonista de l'Evangeli d'avui. No hi veiem clar, estem cansats, asseguts al marge del camí de la història, amb una psicosis de retràs (uns dos cents anys, com deia en l'última entrevista el cardenal Martini, pocs dies abans de morir). ¿Què fa Jesús? Sent el nostre clam, ens crida, ens pregunta i ens obre els ulls. Només ens demana que tinguem fe en ell. ¿Què hem de fer nosaltres? Confiar que Déu no ens deixa mai; sortir dels nostres egoismes, com el cec que *"llençà la capa";* viure a fons la fe, com el cec que *"s'aixecà d'una revolada*", i seguir Jesús més fidelment, com el cec que *"el seguia camí enllà"* . Quan el bon Papa Joan, el Beat Joan XXIII, va convocar el Concili Vaticà II aquest octubre fa 50 anys, ningú s'ho creia. Ell mateix no dormia de nit, com ho diu en una carta al Cardenal Ottaviani: "li suplico, amb llàgrimes als ulls". Li costava d'obrir portes i finestres d'un Vaticà tancat al món, hermètic i segur de si mateix. Però el vent de l'Esperit va aprofitar petites escletxes i ho va canviar tot, com una nova primavera de Pentecosta. Dues preguntes, com un ventijol suau, van anar omplint l'aula conciliar: Església, ¿què pots oferir avui al món? Món, ¿què demanes avui a l'Església? Així se'ns van obrir els ulls com a Poble de Déu per fer nostres les alegries i les penes, angoixes i esperances del nostre món. Així vàrem aprendre a mirar el món amb els ulls de Déu i estimar el món amb el cor de Déu. Tots, en l'Església, *"experimentem les pròpies febleses"* , com ens ha dit la carta als Hebreus, i, per això, hem de renovar constantment la nostra confiança en Déu que acompanya el nostre camí -d'èxode o d'exili- vers la Pasqua definitiva. Aquest Any de la Fe, que aquest mes d'aniversari ha convocat Benet XVI, en la seva carta *La porta de la fe en*s hi pot ajudar: *"L'exigència de redescobrir el camí de la fe per il·luminar, de manera cada cop més clara, l'alegria i l'entusiasme renovat del trobament amb Crist (...) Cal intensificar la reflexió sobre la fe per ajudar a tots els creients en Crist a fer que la seva adhesió a l'Evangeli sigui més conscient i vigorosa, sobretot en un moment de profund canvi com el que la humanitat està vivint"*

ETIQUETES
CAMÍ CEGUESA MARGINACIÓ MISERICÒRDIA COMPASSIÓ PREGÀRIA FE CONTEMPLACIÓ